

Тут душа розквітає доброю і любов'ю

Вже давно відомо, що територія дендрологічного парку Березнівського лісотехнічного коледжу НУВГП, який з 1989 року має статус заповідника загальнодержавного значення, став місцем масового відпочинку жителів та гостей міста. От і я, автор цих рядків, нещодавно вирішив здійснити вже давно заплановану особисту і одночасно журналістську мандрівку цим чудовим рукотворним куточком нашого Полісся. А в супутники взяв фотокамеру, аби зафіксувати найцікавіші моменти своєї екскурсії. Зважаючи на те, що це був звичайний буденний день, не сподівався, що стріну у дендропарку людей, які своєю присутністю могли б оживити прекрасні краєвиди. Але мені поталанило. Відразу на вході до заповідника йшов назустріч викладач лісотехнічного коледжу досвідчений фотомитець Ю. В. Ніжаловський, який повертався з творчої прогулянки.

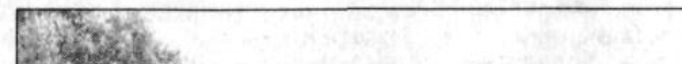
– Оце ходив робити фотоетюди, знімав квіти і всю навколишню природу, щоб поповнити свою фототеку, – поділився Юрій Володимирович.

Опісля цієї нежданої зустрічі мою увагу привернула миловидна жінка, яка старанно просапувала квітник. Привітавшись, познайомилися. Виявилось, що це робітниця лісотехнічного коледжу О. П. Лазарець, яка вже більше двадцяти п'яти років трудиться в цьому навчальному закладі і, зокрема, доглядає за клумбами та декоративними рослинами. З її слів, багато праці докладає до цього досвідчений фахівець Вікторія Антонівна Островська. Сама ж Оксана Петрівна з дитячих років любить квіти, природу та землю, тож з приємністю працює на ній і на роботі, і вдома.

«Гарний початок екскурсії, бо розмовляв з приємними і щирими людьми», – подумалося мені у ці хвилини. І у піднесеному настрої розпочинаю свою мандрівку. Найперше милуюся різнобарв'ям багатьох видів квітів, які привітно зустрічають любителів природи. Особливо ніжні почуття викликають трояндові кущі та палаючі островки червоних маків, які, здається, своїм палким вогнем осявають усе зелене довкілля.

крема, «Ліси рівнин України», «Карпати», «Крим», «Сибір», «Кавказ», «Далекий Схід», «Середня Азія», «Американський регіон» та «Японо-Китайський регіон». У них представлено безліч рідкісних для нашого краю дерев та кущів.

Споглядаючи всю оцю неповторність природи, вдихаючи цілюще повітря, настояне на пахощах трав та квітів, почувую себе легко, фізично і душевно піднесено, на певний час приємно відсторонено від усіх життєвих турбот та проблем. Саме такого стану хочеться людям в наш не-

Далі прямує затишними алеями та ґрунтовими стежками парку в його глибині. Незважаючи на липневу спеку, розлогі дерева і кущі дарують приємну прохолоду, а багатоголосий пташиний спів налаштовує на ліричну хвилю. Тож вмикаю диктофон і записую цей неповторний хор, щоб потім ще не раз прослухати його та насолодитись солов'їними серенадами...

Неквапом іду зеленим коридором, милуюсь струнками березами, соснами, ялинами, модринами, туями та іншими екзотичними деревами і кущами. Хоча за годинну екскурсію важко все побачити та досягнути. Адже на 30-гектарній площі створено просторі оригінальні колекційні ділянки за ботаніко-географічними зонами. Це, зо-

простий час, коли довкола відчувається економічна криза, політична напруга і панує загрозлива пандемія коронавірусу. Бо навіть за такої складної ситуації на лоні цієї первозданної природи – краса, тиша і благодать.

Мої оптимістичні роздуми перервав веселий дитячий сміх і дзвінкі голоси дорослих. Прямує в їх бік. Неподалік колишньої водойми на валунах відпочиває сім'я. Це подружжя Тетяна Володимирівна та Олександр Степанович Сомови з донькою Ємілією та сином Тарасом.

– Чи часто ви буваєте у дендропарку і які враження залишаються після його відвідання? – цікавлюся у дорослих.

– Йдемо сюди, коли випадає вільний час, – розповідає Тетяна Володимирівна. – Тут так гарно і мило, що душа наповнюється позитивною енергією та оптимізмом. Та й діти наші привчаються любити природу, берігти її.

– От тільки жаль, що рукотворні ставки не заповнені водою, – додає глава сімейства.

Дійсно, краса і композиційна цілісність парку дещо втрачає через відсутність повноцінних водойм та роботи фонтанів, які раніше прикрашали це заповідне місце і приваблювали до себе багатьох відпочивальників. На жаль, нинішня ситуація склалася через об'єктивні причини, адже на утримання ставків та фонтанів потрібно витрачати чималі суми коштів і знову, на жаль, яких немає у колективу лісотехнічного коледжу.

Дещо зіпсувало мій піднесений настрій побачене на оглядовій гірці, де якісь безкультурні екскурсанти пороз-

кидали довкола обгортки з насіння, цукерок, порожні сигаретні коробки та інший непотріб. Так окремі наші земляки підтвердили свою нецивілізованість і нехтування елементарними правилами поведінки на лоні природи.

Однак, незважаючи на це, я повертався з маленької подорожі дендропарком у спокої та з незабутніми враженнями, бо душа розквітла добром і любов'ю до рідного краю. Отож захотілося подумки висловити слова щирої вдячності тим ентузіастам, які у далекому 1979 році ініціювали закладення майбутнього потужного дендрологічного парку загальнодержавного значення. Зокрема, тодішньому директору лісового технікуму М. М. Новосаду, викладачам В. М. Почаєвцю та В. А. Островській, а також всьому колективу навчального закладу, його студентам, що протягом багатьох років створювали цю справжню перлину західного Полісся.

Павло РАЧОК.